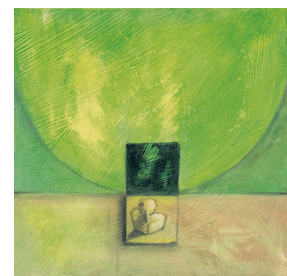

Delibereren vanuit het opvoedingsproject

Don Boscocollege Zwijnaarde

Impuls om de collega's even te laten nadenken over de manier waarop men delibereert en hoe het opvoedingsproject hen daarin kan inspireren en bijsturen.

samen
DON BOSCO
zijn plaats
geven

Tijdens de predeliberaties voor kerstmis hadden de gangmakers een groot blok in het midden van de deliberatieruimte geplaatst waarop een tekst uit het opvoedingsproject te lezen was. Elke deliberatiedag werd een andere tekst genomen. De bedoeling was collega's even te laten nadenken over de manier waarop men delibereerde en hoe het opvoedingsproject hen daarin kon inspireren en bijsturen. Op de tafels lagen ook gekleurde kaartjes met fragmenten uit de tekst voor de leerkrachten. Zonder moraliserend over te komen kon men op die manier een stuk van het gedachtegoed van het project even onder de aandacht brengen. Wanneer men wou tussenkomen op de deliberatie met als motivatie het project dan kon men het kaartje gebruiken. Men kon er zijn eigen standpunt mee weergeven maar ook eventueel een rode kaart geven aan een collega wanneer diens inbreng tegen de visie van het pedagogisch project was. Dit gebeurde op een vrij humoristische, speelse manier.

De teksten uit het opvoedingsproject die gekozen werden, waren de eerste drie dimensies van het mensbeeld: de mens in zijn totaliteit, de mens als dynamisch wezen, de mens als uniek wezen (p.29-30). Zie tekst hieronder.

Het mensbeeld

De mens in zijn totaliteit

We willen de mens niet herleiden tot één deelaspect van zijn bestaan. In het omgaan met mensen, ook in de opvoeding, horen alle aspecten aan bod te komen: het lichamelijke, het technische, het structurele, het sociale, het politieke, het spirituele, het psychische, het relationele, het affectieve, het muzische, het esthetische, het godsdienstige... Al die aspecten samen maken een mens tot de unieke persoon die hij is of worden kan. Iedere verabsolutering van één aspect of ieder afwijzen van een ander doet de mens onrecht aan en verengt hem tot een deel van zijn persoonlijkheid. De wijze waarop of de graad waarin een mens die aspecten kan integreren in zijn leven, maken hem juist tot de mens die hij is.

De mens als dynamisch wezen

Een mens is steeds in ontwikkeling. Hij is nooit helemaal 'af'. Hij verandert constant zowel op het vlak van lichamelijke als op het gebied van gevoelsleven, zowel in de zingeving als in het handelen, zowel psychisch als emotioneel. Dat proces is afhankelijk van veel factoren: eigen aanleg, maatschappelijke context, opvoeding, studie en opleiding e.a. Alles heeft immers met elkaar te maken in het leven. Ontwikkeling is dan ook geen continu en rechtlijnig gebeuren. Een mens leert voortdurend bij, maar hij leert ook af, hij maakt vorderingen, maar er treedt ook regressie op. Dat zowel op het vlak van het kennen en kunnen als op het vlak van het emotionele en het psychische. Hij ziet anders, hij voelt anders, hij leeft anders. Hij blijft dus nooit dezelfde, altijd is er evolutie. Dat alles komt tot uiting in de hele levensloop van de mens. Van geboorte tot dood voltrekt zich die levensloop in fasen. Iedere fase heeft haar eigen ontwikkelingstaken. Indien die niet in een bepaalde periode geïntegreerd geraken, zal dit de dynamiek vertragen.

De mens als uniek wezen

Omdat ieder mens op een eigen wijze alle aspecten van het bestaan combineert, is hij ook een uniek wezen. Hij is nooit de kopie van een ander. In iedere persoon ligt het geheel van gevoelens, ideeën, waarden en normen, mogelijkheden en beperkingen op een

unieke wijze gerealiseerd. Genetische gegevens, milieuverschillen en toevalsfactoren bepalen dat gegeven. De interactie tussen aanleg en milieu, tussen eigen inbreng en invloeden van buiten maakt iedere mens tot een originele persoonlijkheid met een aantal typerende trekken en een eigen karakter.

Dat betekent ook dat ieder mens in zijn eigenheid moet worden erkend. Die vormt de basis van een fundamentele gelijkwaardigheid met andere mensen.